Ч. 190. Пятниця 8 вересня (26 серпня) 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи парляментарні. — Положене на Угорщині. — З Росиї. — Мир і війна. — Вірменьский заговір. — З Крети.

„Narod. Listy" довідують ся з достовірного жерела, що Рада державна збере ся межи 23 а 26 с. м., але сесия буде коротка, бо потягне ся лиш дві неділї. Правительство предложить палатї послів буджет на 1906 р., провізорию буджетову на перший піврік і проєкт закона, надаючого правительству право до видаваня квоти на спільні видатки, але на ухвалене сего послїдного предложеня правительство не буде напирати, лиш згодить ся на відложене єго до зимової сесиї, котра розпічне ся під конець падолиста. Около 10 жовтня зберуть ся сойми краєві на 6-недїльну сесию.

Угорскій кризї все ще не видко кінця, але в послїдних днях розійшла ся чутка о якімсь компромісї і доси не втихає. Говорять іменно, що мають таки на певно розпочати ся нові переговори угодові з опозицією. Кажуть, що Кошут в послїдній своїй бесїдї натякнув на то, що коаліция готова на компроміс з Короною, лиш хоче, щоби бодай зроблено початок для якогось значіня мадярскої мови в армії.

Против мадярскої команди в армії виступили тепер по Хорватах і Словаках також і Румуни. Румуньский посол Сіріяну виступив в своїй бесїдї на вічу в Кіш-Єпі дуже остро против мадярскої коаліциї, а особливо против Кошута, котрі жадаючи мадярскої команди, хотять обмежити права корони. Таким самим правом — казав Сіріяну — могли би й Румуни жадати румуньскої команди. Дня 17 с. м. має відбути ся в Сибінї (Германштадтї) віче, на котрім Румуни ухвалять адресу до короля, увіряючу єго о їх вірности і взиваючу до опору против коаліциї. Румуни домагають ся заведеня дволїтної служби у войску, розширеня права виборчого на кождого 21-лїтного горожанина і протестують против змагань коаліциї, котра хоче всїх примусом мадяризувати.

На Кавказї настала справдешна анархія. Всї народности а головно Вірмени і Татари стануди до борби против себе, одні других убивають а власти і войско очевидно не можуть чи не уміють дати собі ради з тою анархією, коли аж релїґійними процесиями старають ся успокоїти людий. Найбільші розрухи проявили ся в Баку і Шуши та охрестности сего міста. В Баку прийшло було оногди до борби з войском і стрільба з обох сторін тревала майже цілий день. Особливо сильна була стрілянина у фабриках нафти в Балаханах, де й вибух великий огонь. Так зване Чорне місто погоріло. Войско поступало досить енерґічно, коли після урядового звіту в трох днях розрухів застрілено 52 людий а в двоє тілько зранено. Ґубернатор, радні міста і духовеньство пішли з процесиєю через місто і так успокоїли трохи людий, але опісля коли якийсь дім зачав горіти, розрухи вибухли на ново. Вірмени і Татари стріляли взаїмно до себе. Наконець другою процесиєю удало ся завести спокій в місті. З охрестности Тифліса, з Баку, з Єлизаветполя, хто лиш може втікає, бо Татари рабують і убивають.

Як доносять з Петербурга, заносить ся в цілій Росиї на велику реформу шкільництва. Університети мають одержати автономію, а середні школи мають бути основно зреформовані. Після „Нов. Ввем." проєктує міністерство просьвіти завести три типи 6-клясових шкіл середних: з двома старинними мовами, з одною і без старинних мов. Зі всїх тих шкіл можна буде вступати до висших заведень наукових. Теперішна кляса приготовляюча і дві перші будуть творити окремий тип школи підготовляючої до шкіл середних.

Адмірал Небоґатов і капітани, що були

В ТЮРМІ.

I.

Карпо Іванович Букойомов.

З росийского — Максима Ґоркого.

Крізь мутні шиби вікна паде сонїшний промінь до мрачної тюремної келії, впирає ся в брудний поміст. На лаві лежить Букойомов, лице має обернене до гори, приглядає ся, як в золотім блеску сонця поволи підносить ся пил, як мухи лїниво з місця на місце перелїтають — гадкою гонить може ластівки, що шниряють в голубім просторі.

При старци сидять прикучнувши Махин і Шишов і мовчки грають в варцаби, уліплені з чорного хлїба; при вікнї сидять Кулявий, латає сорочку і півголосом співає.

До такту одностайної пісонки ударяє деревляною ногою.

— Не умієш грати, Махин! — згірдно відзиває ся Букойомов. — Шишов! виходи на лїво!

— Знаю — відповідає Шишов охриплим голосом.

Не зважаючи на них Кулявий співає дальше свою пісоньку.

— Тьфу! — сплюував Букойомов нетерпеливо.

Докучив єму спів, вертить в ушах мов скреґіт пили.

Старець нерадо обертає ся до Кулявого і мовчки глядить єму в блїде, отверте округлаве лице. Навелика темна борода і довгий волос роблять Кулявого подібним до молодого духовного. Єго чорні очи глядять спокійно, говорить мало і нїколи майже не сьміє ся. Засланий в Сибір за підпалене, три рази потайки вертав до Росиї. В часї другої своєї утечі дійшов до Перму, там дістав місце зелїзничого сторожа, жив спокійно більше як пів року. Одної ночи на стациї прийшли злодії, побили єго, лежав довго омлїлий і відморозив ноги. В шпитали пізнали єго; приправлено єму замість відтятої ноги — деревляну і заслано знов. Третий раз пробовав утїкати — зловлено єго в Калузї.

Богато сьвіта перейшов той чоловік, богато певне бачив і чув, однако не найшов на земли пісоньки, котра припала-б єму більше до серця, як та одностайна співанка:

„Покинула-б я єго,
Та де найду другого".

Від єго дрібної, стрункої стати віє завзятий упір, в очах застив дивний блеск. Букойомов очивидячки стратив охоту сварнї з Кулявим; він поволи відвертає ся, вліпив очи в стелю і тихо цідить крізь зуби:

— Проклята нудьга!

Низький, широкоплечий, румяний Махин зморщив чоло, прикусив долїшну губу, не відриває очий від варцабів, остриим, нервовим рухом руки посуває мовчки галушки хлїба по квадратах, нарисованих на лаві. Шишков — осторожний грач — довго надумує ся перед кождим посуненем, тре лисину, підносить рижі брови, коли посуне, сапає з полекшию і поважно глядить рижу, розторгану бороду. Він дуже товстий і округлий, має набрякле червоне лице.

— Оба не умієте грати! — каже Букойомов і поволи курить папіроску.

Кулявий все ще співає.

— А той заедно скавулить, як голодний пес на припонї! — зморщивши сиві брови, каже неохотно Букойомов.

Нїхто єму не відповідає.

В коридори гамір ріжних голосів... чим раз близше і близше. То найстарший зміж арештантів роздає милостиню, яку милосердні особи складають для вязнів: колачі, обарінки яйця.

Хтось клене тонким голосом, хтось числить.

— Пара, дві, три...

— Куди сунеш лабу? Мало тобі, скотино?

— Бий єго — радить хтось грубим басом.

Букойомов заедно курить, очи має встромлені в конець папіроски, лице єго остре мов виковане з зелїза, темне і неподвижне. Синяві хмарки диму блукають по єго сивій бородї, повзають в гору по чолї, зливають ся з сивим волосєм; подібний в тій хвили до великого відломка скали. Давно минуло єму пятьдесять лїт, але доси має всї зуби, волос густий, рухи скорі, голос як дзвін. Якось складно носить свою сіру одіж, кайдани єму не заваджають, гордить ся навіть зручностию, з якою уміє їх двигати. Коли іде, брязчать не дуже голосно,

командантами панцирників „Імператор Николай І.", „Адмірал Сенявін" і „Ґен.-адмірал Апраксін", на основі царского указу і постанов карного закона для маринарки утратили свою ранґу службову і відправлені зі служби. На звіті, подаючім цареви до відомости, що згадані три панцирники і панцирник „Орел" піддали ся неприятелеви, написав цар приказ, що всі иньші офіцири тих кораблів, скоро вернуть до Росиї, мають бути поставлені перед суд. Що до команданта корабля „Орел", виконанє приказу має бути здержане аж до часу, коли наспіє докладний звіт о тім, серед яких обставин відобрав він команду від тяжко раненого команданта. — Кажуть, що адмірал Небоґатов старав ся приняти підданьство японьске, але єму відповіли, що такого офіцира волять мати у свого ворога, як підданого у себе.

Підписанє договора мирового відбуло ся серед глубокої мовчанки. Перший підписав Вітте, відтак Комура. Опісля подав Вітте через стіл руку бар. Комурі а бар. Розен в імени Віттого подякував Японцям, котрі своїм поступованєм дали доказ, що суть справдешними джентльменами, і висказав надію, що оба народи сполучить тепер тісна щира дружба. В подібний спосіб відповів бар. Комура а відтак всї разом підняли оклик в честь мікада і царя, Росиян та Японців. — Мимо заключення мира війна все ще вела ся аж до 4 с. м. а ґен. Ліневич доносить під датою 5 с. м., що Японці дня 4 с. м. хотіли посунути ся вздовж манджурского гостинця на північ, але Росияни їх сперли, а дня 3 с. м. мимо опору Росиян заняли в північній Кореї сторони коло Уанзан.

З Атин доносять про викрите вірменьского заговору, котрого цілию мало бути викликати інтервенцию держав в користь Вірмен. До викритя довело знайдене в якійсь вірменьскій церкви чотирох кошів з малими бомбами. Там знайдено також склад пекольних машин, карабіни і важні папери. Арештовано богато осіб.

Більшість кретийских послів вислала до Атин письмо, в котрім просить, щоби грецке правительство старало ся о переведенє слідуючої проґрами: Скликанє народних зборів; скликанє теперішної палати послів, щоби она скасувала право князя-старшого комісаря іменованя бурмістрів і завела знову свободу праси; відкликанє княжого секретаря Пападіямантопульоса та княжого ад'ютанта Лебессіса.

Новинки.

Львів дня 7 вересня 1905.

— **ВПреосьв. Митрополит** Андрей Шептицкий повернув передвчера вечером до Львова.

— **Вписи** на львівский університет розпічнуть ся дня 23 с. м. і будуть тревати до дня 8 жовтня.

— **З нотарияльних кругів.** П. Управитель міністерства судівництва перенїс нотарів Людвика Піонткевича з Підволочиск до Гусятина, а Тому Фоґля з Луки до Підволочиск.

— **Фреквенция** в австрийских університетах. В минувшім лїтнім півроцї було записаних на університети: у Відни 6134 студентів, у Львові 2619, в Кракові 1883, в Градци 1614, в Празї на ческім 1419, німецкім 1314, в Інсбруцї 918, в Чернівцях 638.

— **Краєва школа** лїсного господарства у Львові образує на самостійних лїсничих теоретично і практично. Ті, що єї скінчили, мають право до однорічної військової служби, і піддати ся іспитови в Намістництві на самостійних лїсних господарів. Наука треває три роки. Курс зачинає ся 1 жовтня, кінчить ся 1 липня. Вписове виносить 4 К, піврічна шкільна оплата 10 К. Удержанє ученика виносить пересїчно 60 К на місяць. Можна дістати стипендиї і підмоги вже по першім курсї до висоти 400 К. Услівя принятя: скінчений 17-ий рік житя, сьвідоцтво здоровля, один рік лїсової практики, укінчена що найменше IV кляса ґімназиї або реальної школи і зложенє вступного іспиту. При тім іспитї вимагає ся основного знаня з математики, фізики, зоольоґії, ботаніки, мінеральоґії, ґеоґрафії, польскої стилїстики. Ученики з укінченою VII кл. середних шкіл вільні від вступного іспиту, а з іспитом зрілости приймають ся на другий рік. Близші інформациї дає Дирекция лїсової школи у Львові, ул. сьв. Марка ч. 1.

— **Відкликанє маневрів** з причини холери. З Перемишля доносять, що кінцеві маневри в тамошнім корпусї, котрі розпочали ся в понеділок рано і мали погревати до пятниці, відкликано. Передвчера наступив відклик і вчера мала ціла залога вернути до Перемишля. Причиною відкликаня маневрів є осторожність перед холерою, що проявила ся, як звістно, в повітах, сумежних з териториєю, де мали відбути ся маневри.

— **Жертва затьміня сонця.** З Лїнцу доносять: В місті Вельс придивляла ся минувшої середи магазинерка тамошного театру, Мария Еттінґер, довший час затьміню сонця крізь театральний дальновид. Однако то приглядане мало сумні наслїдки: небавом почервенїли женщинї очи, відтак почула она сильний біль голови, а в кінци упала она непритомна на землю і вечером закінчила житє. Як відтак стверджено, причиною тої наглої смерти був удар мозку, викликаний надмірним напруженєм зору.

— **Крадїж.** Як доносять з Коломиї, обкрадено там прокуратора державного. Злодії вломили ся вікном до хати і украли золотий цилїндровий годинник з монограмом К. К., золотий ланцушок з компасом, золоту брошку з 2 емальованими фо-

---

сухо і легко. Він поважний, любить чистоту і порядок, взагалі робить враженє хорошого старця; знає о тім і поводить з достоїньством.

Після єго власних слів, перший раз засуджено єго на каторгу, коли мав двайцять шість літ, за подвійне убийство і рабунок. Утік з дороги і цїлі три роки займав ся розбоєм; зловлений, був засуджений на дожизнені тяжкі роботи на Сахалинї. По девятьох лїтах утік знов і знов займав ся „своїм промислом" майже пять літ. Зловили єго, але в Сибіри змінив назвище, рік пережив в тобольскій ґуберниї, вернув відтак до Росиї, а ось тепер, доконавши цілого ряду нових убийств і рабунків, вертав знов на Сахалин, де єго дожидала тяжка вязниця і кнут...

Голосом старшого обертає ся до кулявого:
— Іди по нашу пайку милостині.

Кулявий поглянув на него, відложив сорочку, іде до дверий, глухо стукаючи деревляною ногою.

— Виграв! — ликуючи скрикує Шишов і затирає цухкі руки, порослі рижим волосєм. Махин усьміхає ся квасно, згортає осторожно варцаби і високим тепором, котрий дивно відбиває від єго спльної статї, каже до Шипова:

— Бо ти довго надумуєш ся.... я граю, аби грати....

— Дурак — коротко рішає Букойомов — кара Божа жити з такими, один має деревляну ногу, другий — голову.

Шишов сьміє ся, товсте черево єго трясе ся, жмурить очи як кіт, кайдани брязчать на єго коротких ногах, цїлий укритий потом, немов би розпливав ся в задусї тюремної келії.

Букойомов гасить осторожно папіроску, глядить на Шишова і свої вузкі уста складає до згірдного усьміху.

— Здохнеш — каже — товщем серце тобі запливе, нема для тебе ратунку, здохнеш, як жук в гною.

Шишов покірно усьміхає ся, бере з рук Кулявого колач, оглядає єго з усіх сторін, солодко прижмурює очи, отвирає уста, з поза котрих виднїє ряд дрібних, білих зубів як у щупака.

— Зажди! — каже Букойомов — атже тобі не вільно жерти.

— Як? А то чому? — боронить ся Шишов.

— Бо здохнеш; тобі треба голодувати.... дурню один.... Обріс салом як скупар гріхами, тепер єму дух запирає....

Шишов моргає очима, глядить на колач, відтак повзає до кута і поволи жує.

„Гей гарне море, Байкал широкий,
Гей корабель мій — бочка смолена...."
співає Махин, стоячи при вікні....

— Не бачив, а хвалиш — замічує Букойомов.

Кулявий мовчки відсуває Махина від вікна, сідає на попереднім місци і дальше латає сорочку.

Букойомов оглядає всїх по черзї, спустив голову і наїжив брови. Одностайно снує ся пісонька, шелестять нитки. Шишов, забувши на все, голосно цямкає. Старець впив ся в него очима; Шишов перестає їсти і не замикаючи уст, з кусником колача в губі сидить непорушно.

Букойомов сьміє ся. Дивний сьміх єго, немов би в горло старця насипано відломків скла.

— Крамар, худоба рижа — повідає глумлячись — і поступок твій плюгавий, крамарский.... Купив дівчину — напів дитину, як вівцю купив і задусив як вівцю.... худоба!

Шишов зітхає, не перестаючи їсти. Махин вибухає веселим, молодечим сьміхом. Кулявий не зважаючи на нїчо, шиє.

— Жию я тут з вами — говорить старець дальше — як козел в стаді овець.... обридли ви менї, навкучились як більмо на очах. Два тиждні тут сиджу, а яка нудьга....

— Оповідж нам децо, Карпе Івановичу! — просить Махин і сїдає побіч него на лавці.

— Все хоч би Кулявий — говорить дальше Букойомов, не звертаючи уваги на молодця — все одно твердить: всї люди після Євангелия.... Атже признай: хоч би ті два — то люди? Або я до них подібний? Цїлком неподібний і ти також не подібний, хоч ти без голови, але ти маєш характер.... маєш волю. Тобі велять жити в Сибіри, а ти не хочеш, утікаєш — і добре робиш. На одній нозї утік — славно! А ось Махин — хто він? На лихо потрібний такий? Зарізав товстого шинкаря, кровію облив ся цїлий, наймив фіру і їде.... Куди? По що? Відтак трус єго напав.... Раз, два! Фірмана по горлї ножем....

— Я не зі страху — боронить ся засоромлений Махин.

— Ну, отже длячого?

— Бо він заєдно оглядав ся — говорить голосом виновника Махин — їде, їде і оглядає ся.... отже я єго....

— Худоба! — спокійно рішає Букойомов і крутить папіроса.

— Перед усім треба знати діло.... Коли тобі лучить ся зарізати товстого, на такий случай треба роздїти ся до нага, у товстого звичайно богато крови, присне, ось і доказ для суду. Нагий — хоч закровавиш ся — витри ся вогкою стиркою — і ти чистий перед людьми...

— А перед Богом? — тихо замічує Кулявий.

Навіть не дрогнув, голови не відвернув, в єго голосї не чути ні докору ні цікавости.

— Що там? — питає по хвили Букойомов.

— Нїчого, кажу лише: як перед Богом? — повтаряє Кулявий, не перестаючи шити.

Старець приглядаєсь єму, крутить носом і говорить голосом старшого:

— Помиляєш ся, люди ріжні суть... одному кайдани ноги лиш спутають, а душу освободять, у другого душа немов би закована в зелізо... але то треба розуміти!...

— Карпе Івановичу? — питає тихо Махин, а в голосї єго звучить велика укрита цікавість.

— Ну?

— Кілько ти людий убив?

— Чи богато?

Сильна долоня старця упала на плечі Махина, єго пальці сильні і гнучкі, як сталеві пружини; він бубнить ними по твердім тїлї молодця і каже:

— Богато. А кілько... не памятаю.... І по що тобі то знати?

— Так, от для цікавости — толкує ся Махин, усьміхаючись глупковато.

тографіями і богато жіночого убраня. Заряджено поліцийне слідство. Остерігає ся перед купном тих річий.

— **Незвичайний випадок**. Дня 30 серпня зірвав ся на ул. Паньскій в Чернівцях страшний вітер, вибив в мешканю під ч. 12 шибу, якої великий кусник упав на переходячу жінку і задав її тяжку 2 цтм. глубоку а 5 цтм. довгу рану. Візвана телефонічно стация ратункова осмотрила ранену і відставила єї до дому, де буде мусіла лежати 14 до 20 днів.

— **Грізний пожар.** В Адриянополи, місті положенім в европейскій Туреччині вибух оногди огонь, котрого жертвою упало 1200 домів, богато церков і шкіл. Пожар лютив ся в дільници, де мешкають убогі Греки, Вірмени і жиди.

— **Смерть від грому.** В Білім лісі, присілку Турипки, жовківского повіта, ударив сими днями в ночи грім в дім селянина Франца Шульца, убив сплячу 13-літну дочку его Емилію і запалив дім, котрий цілком згорів.

— **Нещастна пригода на ловах.** В селі Климківці в часі польованя на дикі качки на тамошнім ставі, застрілив сими днями случайно окружний лікар др. Білецкий з Риманова 15-літного хлопця з Лядина, Михайла Пельчара, котрий супроводячи его лодкою, веслував.

— **Помер** о. Лев Фицалович, гр.-кат. парох в Молодинци, ходорівского деканата, дня 6 с. м. в 48-ім році житя, а 20-ім сьвященьства. Похорон відбуде ся в суботу в Ляховичах зарічних, журавеньского деканата.

— **Конкурс** для принятя до духовної семинариї у Львові оповістила перемиска консистория. Кандидати духовного стану, наміряючі убігати ся о принятє до духовної семинариї у Львові, мають до дня 14 н. ст. вересня с. р. включно, поданя свої посредством Всч. деканальних Урядів предложити Еписк. Консисториї. Поданя мають бути заосмотрені в слідуючі належито остемпльовані сьвідоцтва: 1. Метрика хрещеня і миропомазаня. 2. Сьвідоцтва всіх піврочних шкіл народних і ґімназияльних та сьвідоцтво зрілости; на случай, коли би кандидат мав доповняти іспит зрілости, може сьвідоцтво зрілости пізнійше лично предложити. 3. Сьвідоцтво здоровля видане лікарем повітовим або семинарским з потвердженем, що кандидат фізично здібний до духовного стану. 4. Посьвідчене від ц. к. Староства, що убігатель не належить до звязи військової, або єму прислугує право освободженя. 5. Сьвідоцтво моральности. 6. Сьвідоцтво убожества потверджене дотичним ц. к. Старноством. Дня 25 н. ст. вересня с. р. по вислуханю сьв. Літурґії о 8 годині в катедральнім храмі, мають кандидати явити ся в великій сали духовної Семинариї о год. 9 до іспиту. — Для принятя до папскої Колеґії для Русинів в Римі: Кандидати духовного стану наміряючі убігати ся о принятє на одно опорожнене місце до Папскої Колеґії для Русинів в Римі, мають до дня 15 н. ст. вересня внести посередством Всч. дек. урядів поданя до Еп. Консисториї. Прошеня мають бути заосмотрені в слідуючі належито остемпльовані сьвідоцтва: 1) Метрика хрещеня і миропомазаня; 2) сьвідоцтво шкіл народних і ґімназияльних, евентуально сьвідоцтво зрілости; 3) сьвідоцтво здоровля, видане від ц. к. повітового лікаря з потвердженем, що кандидат фізично здібний до духовного стану; 4) посьвідчене від ц. к. Староства, що кандидат не належить до військової звязи; 5) сьвідоцтво моральности; 6) сьвідоцтво убожества, затверджене дотичним ц. к. Староством. Дня 25 н. ст. вересня с. р. рано по вислуханю сьв. Літурґії в катедральнім Храмі, мають кандидати о 9 годині явити ся в канцеляриї Еп. Консисториї.

Телеґрами.

Стекна 7 вересня. Є. Вел. Цісар виїхав нині о 7 год. рано на поле маневрів.

Константинополь 7 вересня. Суд засудив на смерть Вартаніяна, убийника Вірменина Апикундяна.

Тифліс 7 вересня. Ґубернатор Єлисаветполя доносить, що Татари поубивали всіх жителів села Мінкенд.

Порсмес 7 вересня. Барон Комура виїхав оногди до Бостону а росийскі делеґати вчера перед полуднем до Ню-Йорку.

Петербург 7 вересня. З нагоди від'їзду шаха перского, відбуло ся в Петергофі велике сніданє. По сніданю шах попращав ся з обома царицями а відтак в супроводі царя поїхав на дворець, де зібрали ся були на пращанє великі князі. Коли поїзд рушив, музика заграла перский імн.

Токіо 7 вересня. Вчерашні розрухи тревали до півночи. Дві особи убито, 500 зранено. Кілька урядів поліцийних здемольовано. (Вість о некористнім для Японії мирі викликала формальну революцию. — *Ред.*).

Токіо 7 вересня. (Урядово). В північно-західній Кореї прийшло дня 1 с. м. до кількох завзятих стичок з Росиянами, в котрих Японці побідили.

Берлин 7 вересня. Від дня 5 до 6 с. м. було 13 нових случаїв занедужаня на холеру, а 2 случаї смерти. Загалом занедужало доси 90, а померло 26 на холеру.

Курс львівский.

Дня 6-го вересня 1905.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	555·—	565·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зеліз. Львів-Чернів.-Яси	580·—	586·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	320·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	111·50	—·—
Банку гіпот 4½%	101·30	102·—
4½% листи застав. Банку краєв.	101·50	1 2·20
4% листи застав. Банку краєв. .	99·80	100·50
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	99·70	100·40
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·80	100·50
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	102·80	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	101·50	102·20
Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	99·50	100·20
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·50	100·20
„ м. Львова 4% по 200 кор.	98·40	—·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	90·—	98·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	54·25	55·25
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	34·75	36·75
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	62·—	66·—
Базиліка 10 кор. (Курс віденьский) . .	25·95	27·95
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цісарский	11·24	11·40
Рубель паперовий	2·50	2·53
100 марок німецких	117·—	117·50
Доляр американьский	4·80	5·—

Старець відтрутив его з легка.

— Ах ти!... щеня....

— А лиця памятаєш? — питає несподівано Кулявий.

— Які лиця?

— Ну тих, що їх поубивав.

— І лиць не памятаю... атже то найчастійше діє ся в ночи... — спокійно відповідає старий.

— А я таки не вірю... не вірю, що ти людий убивав... — киваючи головою, тихо заявляє безногий.

Букойомов сьміє ся глухо.

— Коби так судиї і прокуратор не вірили, то добре було би, а що ти не віриш, мала для мене потіха. Однако як гадаєш, за що до лиха ношу вже майже пятнайцять літ тоті кайдани?

В коридори крик, сьміх і свист; то приведено партию малолітних переступників.

— Тихо, чортенята! — чути голос сторожа.

Стукнули двері, заскреготав замок, гамір молодих голосів трохи притих.

— І ти не мав милосердия убивати людий? — несподівано питає Шишов.

Він все сидить в куті, витягає шию, а его дрібні очи, зарослі товщем, боязливо мигають.

— Милосердия? Скажи мені котрий, де то милосердиє на сьвіті? — спокійно відповідає Букойомов.

— І.то правда! — тихо притакнув безногий.

— Дармо виїздиш з своїм милосердием... брешеш як пес... —

— Отже милосердия нема? — питає Махин і водить по черзі очима по присутних.

— Наприклад милостиня — відзиває ся Шишов.

Кулявий нетерпеливо відкидає голову і з докором в голосі відповідає:

— Милостиня — не для тебе, а для Бога.

— Чого самі не можуть зжерти — тобі дають — притакує Букойомов.

З відділу малолітних доносить ся спів, чути дзвінкий альт.

Сонішний промінь, червонавий і дрожачий, підніс ся тепер, завис в душнім воздусі келії, кінцем опирає ся в двері. Заєдно ліниво піднимає ся пил, мухи перелітають поволи з місця на місце. Дзвінкий альт ізза стіни рве ся з надміру чувства, співак не домавляє слів; чим раз скорше іде пісня, хлопці впадають всї хором.

— Тихо! — верещить дозорець і кулаком бє в двері.

— Приємно говорить до тебе — обертаючи ся до Кулявого і гладячи щетинасту сиву бороду, каже Букойомов — ти бодай умієш слухати, а коли говориш — виходить три по три. Ти чоловік темний і брус крім того... дармо нашим і собі очи блахманиш. Гляди ліпше просто — в тім найбільша мудрість: просто глядіти! А ти плетеш... о людях... се те... о милосердию! По що мені до чорта то милосердиє, коли єго нїгде нема... і не потреба.... Послухай лише: я зараз тебе пересьвідчу....

Старець витягає жилаву руку і загинає один палець.

— Перше, памятаю, я ще був дитиною, з материю бувало лежу на печи, она мені казку розказує; приходить отець... вхопив матір за волосе, мов кожух з печи скинув... бив єї, бив, аж змахав ся... Відтак каже: „Марш, вечерю давай, холеро!"... а тамта облита кровію на ногах устояти не може.

— За щож він так бив? — питає з заінтересованєм Махин.

— Одного разу, памятаю — оповідає дальше Букойомов, не звертаючи уваги на Махина — сил єму видко не стало, так єї скатував, сів на лавці і відпочиває.... Мати приповзла до его ніг: „Убий, каже, коли в Бога віриш, убий від разу, не муч!" — Він на те: „Зажди, душко, по що відразу?" Я мав тоді шість літ, а може — сім... на смерть єї замучив.

Махин прижмурив очи і любуючись співно оповідає:

— Я мав брата, що бувало жінку бив... ледве костий не поломив. Вернув з войска, а у неї — дитина... то так єї збив....

(Конець буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).